

ASTRID SCHOLTENS

DE ZOUTSINTERKLAAS

Hoera, het is weer lente! Dit geeft niet alleen de kalender aan, maar het is ook duidelijk zichtbaar en voelbaar. De dagen worden weer langer, de zon wint steeds een beetje meer aan kracht, de sneeuwkllokjes en krokussen geven de tuin een eerste vrolijke aanblik en opgewonden vogels kwetteren er weer lustig op los. En laten we vooral niet vergeten: de kans dat het gaat sneeuwen is nu toch wel heel klein. Heerlijk toch?

Mijn schoonmoeder, een lieve vrouw van bijna tachtig, kijkt vanaf 22 december al uit naar het moment dat het lente wordt. Want als er iets is waar ze een hartgrondige hekel aan heeft, dan is het sneeuw. Dat heeft ze altijd al gehad. Zodra de eerste sneeuw zich aandient, verandert mijn schoonmoeder in de veiligheidsbewuste en 'vooruit denkende' burger die de regering zo graag ziet blijkens haar campagnes. Alleen met haar trouwe sneeuwijzers ondergebonden en alleen als het echt noodzakelijk is, zie je haar nog op straat. Naarmate ze ouder wordt, neemt haar angst voor alle vormen van gladheid alleen nog maar toe. Aan de afgelopen extreme winter waarin zo veel sneeuw viel en ook nog eens weken achtereen – ze woont in een dorpje in het Noorden van het land – beleefde ze dan ook extreem weinig plezier. En toch maakte ze juist deze winter, veel meer dan in andere doorsnee winters, handig gebruik van haar eigen sociale netwerk. De burens deden niet alleen haar boodschappen, ook maakten ze haar stoep sneeuwvrij, werd ze door dorpsgenoten of haar zoon met de auto gehaald en gebracht en kwam de pedicure zelfs bij hoge uitzondering speciaal bij haar aan huis. Kortom mijn schoonmoeder en de gemeenschap hadden de winterse situatie geaccepteerd als een *fact of life* en daar adequaat op gereageerd.

Maar haar acceptatie verdween als sneeuw voor de zon op het moment dat een aantal Kamerleden minister Eurlings in een spoeddebat ter verantwoording riep over de situatie op de weg en het spoor en de minister de situatie in mea culpa bewoordingen kwalificeerde als 'inderdaad niet acceptabel' en 'niet voor herhaling vatbaar'. Hij benadrukte dat 'wij ons hier niet bij mogen neerleggen. Wij moeten helder naar elkaar uitspreken: dit nooit meer.'¹ Terwijl mijn schoonmoeder de situatie als een *fact of life* accepteerde, werd aan de

andere kant van het Prins Clausplein door Kamerleden en de minister de suggestie gewekt dat er nooit meer op het spoor en de weg sneeuwchaos zou ontstaan.

U begrijpt dat mijn lieve, maar overigens zeer temperamentvolle schoonmoeder, buitengewoon verontwaardigd was toen ze nog geen twee weken later via de media vernam dat de minister zijn belofte niet was nagekomen. De minister, door Kamerlid Verdonk tijdens een tweede spoeddebat cynisch de 'zoutsinterklaas' genoemd², had ongetwijfeld in zijn drang om zijn eerder gedane belofte te kunnen waarmaken, te veel zout gestrooid. En dus was het zout op en ontstond er toch weer chaos op de weg. De gemeenten waren genoodzaakt minder zout te strooien en in de straat bij mijn schoonmoeder verscheen een bordje met de wat cryptische tekst: 'aangepast strooibeleid'. Al snel werd duidelijk dat dit feitelijk betekende dat de gemeente was opgehouden met strooien.

Nalezen van de beide spoeddebatten leert dat de minister met geen woord repte over het feit dat het een *fact of life* is dat we eens in de 30 jaar te maken hebben met uitzonderlijke hoeveelheden sneeuw. Onze zoutopslag is daarom ingericht op die andere 29 winters vanuit een simpele kosten-batenanalyse. De minister ging integendeel mee in een Haags sprookje dat er een zoutsinterklaas *kan* bestaan die zodra het uitzonderlijk sneeuwt wakker wordt en met zout begint te strooien, zodat alle sneeuwproblemen op de weg worden voorkomen of opgelost. Dit Haagse sprookje dat de leden van de Tweede Kamer en de minister elkaar tijdens de spoeddebatten weer vertelden, eindigde klassiek met de woorden 'ik beloof u nog lang en gelukkig.'

En dat terwijl mijn schoonmoeder al jaren niet meer in sprookjes gelooft.

1 Spoeddebat van 20 januari 2010, TK 44-4254.

2 Spoeddebat van 3 februari 2010, TK 50-4763.